

[Koch.]

havde sagt, at jeg fandt, Forslaget burde være obligatorisk, og jeg kan godt erkende, at personlig finder jeg stadig dette, men det er en Sag for sig, i Dag taler jeg som det konservative Folkepartis Ordfører — ja, det gjorde jeg ganske vist ogsaa forleden Dag, men det er altsaa gaaet saadan, at jeg har ladet min personlige Opfattelse komme lidt for stærkt i Forgrunden. Jeg er for øvrigt ikke anderledes stillet end visse andre af de Herrer, der sidder i Udvalget, for hvis de skulde sige deres Hjertens Mening, vilde det ogsaa blive noget helt andet end det, der er sagt i de respektive Ordførertaler. Men hvormod alting er, fra konservativ Side har man altsaa ikke kunnet strække sig videre end til i Stedet for „kan“ at sige „bør“, og jeg vil fastholde, at der er en meget betydelig Forskel paa, om man siger „kan“ eller „bør“; Kommunerne er ingenlunde nær saa frit stillet, hvis der staar, at de *bør* give Skattelettelse, som hvis der staar, at de *kan* give Skattelettelse. Der er en meget betydelig Gradsforskel, navnlig paa Grund af Forholdene, som de er for Tiden.

Ordføreren (J. Chr. Jensen): Det ærede Medlem Hr. Pinholt kom med den Bemærkning, at disse Forslag kun er Smaating, og i Forhold til den store Krise, vi er inde i, kan man maaske ogsaa nok bruge et saadant Udtryk, men der er et gammelt Ord, der siger, at Smuler er ogsaa Brød, og jeg tror, at Forholdene er af en saadan Art, at overalt hvor vi kan opmuntre Initiativet, bør vi gøre det. Venstrepartiet ved jo dog selv, hvor Skoen trykker, og burde ved alle Midler, som staar til Raadighed — naar det ikke koster noget, og det gør disse Forslag jo ikke —, være med til at give de Menesker en lille Haandsrækning, som gennem Vedtagelsen af disse Lovforslag kan blive hjulpet.

Hvad det konservative Folkepartis Stilling angaar, maa jeg sige, at det jo har slaaet Haanden af det private Initiativ i denne Sag, for det er ganske givet, at Ordet „bør“ i den nævnte Forbindelse vil bevirke, at Loven ikke vil blive benyttet i større Udstrækning end den tidligere Lov, og derfor er det paakrævet, at Kommunerne faar Paabud om, at de *skal* give denne Lettelse.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg kan kun takke det ærede Medlem Hr. Koch for hans Udtalelse nu, som jeg vel nok har Lov til at sige giver Udtryk for,

at det ærede Medlem personlig er Tilhænger af det Lovforslag, jeg har fremsat, men at et Flertal indenfor hans Parti har haft en anden Opfattelse. Jeg kan heretter kun udtrykke det Ønske, at det ærede Medlems personlige Autoritet her i Salen er saa stor, at hans Mening sammen med min gælder saa meget, at der bliver et stort Flertal for Lovforslagets Gennemførelse. Jeg har ikke nogen som helst Grund til at sige det ærede Medlem Ubehageligheder, det vilde jo være ganske urimeligt, naar vi er enige.

Naar det ærede Medlem Hr. Pinholt taler om, at han ikke vil lægge Tvang paa Kommunerne, tror jeg, det ærede Medlem skulde erindre, at det, det her drejer sig om, er det vigtige, at man vil stille alle Kommuner lige paa dette Omraade. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at der, naar det overlades til den enkelte Kommune selv at afgøre Spørgsmaalet, vil være adskillige Tilfælde Landet over, hvor dette, at en Kommune lader være med at give Lettelse, faktisk medvirker til, at Byggeriet skydes ind i andre Kommuner, som giver Lettelse, hvilket gør det vanskeligt at give denne Lettelse for de Kommuner, som i og for sig gerne vilde, hvis alle gjorde det — det er Pointen i Sagen.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Koch, at det er uoverkommeligt at give offentlig Hjælp til de Folk, som har lidt Tab ved Obligationskursernes Fald. I det Øjeblik man tager fat herpaa overfor de Folk, der har bygget, og som jo ikke hører til den særlig fattige Del af Befolkningen, gad jeg nok spørge, i hvilke andre Tilfælde man overhovedet kunde undlade at gøre det. Det er det første Skridt, der koster, og det vil drage Konsekvenser efter sig, som vi efter min Mening ganske umuligt kan tage.

Til det ærede Medlem Hr. Pinholt skal jeg sige, at jeg bliver ikke forskrækket, selv om han truer — jeg ved for Resten ikke, hvad det egentlig var, det ærede Medlem truede med. Hvis det var Venstres Uvillie til overhovedet at være med til at gennemføre noget paa Rigsdagen, kan jeg ikke tage Truselen særlig højtidelig. Det er jo et ret kendt Forhold, at Venstre søger at sabotere alt, hvad der er Udsigt til at faa gennemført til Lindring af Krisen. Jeg tror ikke, at de, der skal vurdere Resultaterne af denne Politik, vil yde Venstre Ros herfor.

Hermed sluttede Forhandlingen.